

Sledujete reláciu
Medzi Majstrom a žiakmi
s názvom „Potrestanie
lakomého človeka“.

Diskusia s Najvyššou
Majsterkou Ching Hai,
Santimen, Formosa –
27.12.1992
Páska č. 300

Myslím, že vám prečítam
jeden príbeh, dobre? (Áno.)
Tento príbeh sa volá
„Ako bol potrestaný
lakomý človek.“
Je to budhistický príbeh.
Pred dávny časom
bol raz jeden bohatý človek.
Volal sa Lu-Chi.
Zdedil majetok po rodičoch,
ale bol veľmi, veľmi lakomý,
bol veľmi povestný
svojou lakomosťou.
Takže bol veľmi slávny.
Raz v meste,
v ktorom žil,
organizovali
veľmi veľký banket,
nejakú veľkú oslavu.
Boli tam všemožné
druhy hluku,
všemožné kolotoče, atď.
Prišlo tam tak mnoho
ľudí, tak mnoho áut,
toľko krásavíc
a krásavcov.
Takže tento miliónár,
Lu-Chi, sa tiež cítil dobre.
V tom čase šiel
do svojho trezoru,
otvoril ho tajným číslom
a vybral pár mincí.
A potom šiel do kuchyne,
zobral štipku soli,
vložil si ku do kúska novín
a zobral si so sebou
prázdnu fľašu od minerálky.
Všetko spolu zviazal
a zobral si to na plece

a išiel sa von zabávať.
Chcel si užiť túto slávnosť.
Cítil sa taký sebaistý,
taký šťastný, bez stopy
hanby na svojej tvári.
Táto kniha je považovaná
za literatúru.
Vošiel teda do mesta,
prešiel sa po celej ploche,
pozeral na ľudí,
na scenériu
a na šťastné okolie.
Potom vyhladal
a tak hľadal
nejaký obchod,
aby si niečo kúpil.
Obišiel to tam
a zbadal supermarket.
Zmodernizujeme trochu ten
príbeh, aby ste rozumeli,
ináč by ste vy alebo deti
nemuseli rozumieť,
o čom hovoríme...
blší trh a podobne.
Možno nikdy taký nevideli.
Išiel teda do supermarketu
a kúpil si nejaké
veľmi lacné koláče.
A potom si kúpil
pol fľaše vína,
taktiež lacného.
Takže si zobral
tie koláče, víno
a svoj balíček soli
a odišiel veľmi ďaleko
na postrannú cestu,
tak trochu ... mimo mesta,
mimo predmestia
a hľadal veľmi tiché
a prázdne miesto,
aby si vychutnal obed.
Ako tak išiel, zbadal
úplne ideálne miesto.
Sadol si teda,
rozbalil si koláče, víno a soľ.
Bol pripravený
pustiť sa do jedla,
keď zrazu začul
nejaký hluk
zo stromu nad sebou.

Viete od koho.
Od vrany.
Bol vystrašený,
pretože sa bál,
že s ním vrany budú
zápasiť o koláče.
Bol teda taký vystrašený,
ta tak si to zasa zbalil
a utekal preč.
Utekal, utekal a utekal
k ryžovému poľu.
A tam neboli žiadne stromy.
Nič.
Tak si sadol doprostred poľa,
aby sa cítil bezpečne,
a aby mal istotu, že žiadne
vtáky sa ani nepriblížia.
Žiadne stromy a bolo veľmi
horúco. India, poludnie.
Pretože sa tak obával,
že by ho mohli vyrušiť
nejaké vtáky, odišiel
na veľmi prázdne miesto
a možno sa tam sám
piekol na slnku.
Ale to nič,
jedenie je dôležitejšie.
Bezpečie je dôležitejšie.
Sadol si tam teda a
vychutnával si koláče a víno.
Keď chvíľu pil víno,
začal byť trochu opitý,
ospalý, hnusný
a točila sa mu hlava.
A potom sa začal cítiť
veľmi, veľmi inšpirovaný
a tak začal spievať.
Spieval veľmi hrdo
na svoje vlastné šťastie.
Povedal: „Ani boh Indra,“
Indra je jeden z bohov –
„ani boh Indra by nebol
taký šťastný ako som ja.
Kto je on?
Nie je taký spokojný,
ako som ja. Áno.
Nezáleží na ostatných
nižších bohoch.“
Hovoril také veci.
Bol taký hrdý a ďalej spieval

po celý čas,
že bol dokonca šťastnejší,
než bohovia v Nebi.
Pretože po tých
koláčoch a víne
bol taký múdry,
aby sa ochránil pred vranami,
spieval tak,
tlieskal rukami
a tancoval naokolo.
Na nešťastie pre neho
bohovia,
ktorých spomínal,
náhodou išli okolo.
Takže len prechádzali okolo
na svojich nebeských vozoch.
Pretože išli navštíviť Budhu,
Šákjamuni Budhu,
ktorý kázal
v Jeleňom parku.
Keď nejaký
osvietený majster
niekde káže,
niekedy všetci Budhovia,
alebo všetci vysokí aj nízki
bohovia prídu a počúvajú.
Toto je jeden
z tých prípadov.
Takže keď
Šákjamuni Budha žil,
pravdepodobne
sa stalo to isté.
Počuli sme to
mnohokrát
alebo sme to často čítali
v sútrach.
Takže je to dobré,
keď praktikujeme
Metódu Quan Qin,
môžeme si tú sútru overiť
a veriť jej ešte viac.
Verili by sme, že tá sútra,
veci, ktoré sú uvedené
v tej sútre – to znamená
v budhistickej biblii
alebo v iných bibliách –
sú pravda a nie rozprávky.
Preto, vidíte,
toto je jeden z tých prípadov.
A veci, ktoré sa stali

Budhovi alebo
Ježišovi Kristovi
pred tisícmi rokmi,
by sa stali znovu
všade, kde je majster.
Bez rozdielu, pretože
oni boli všetci priatelia.
Takže bohovia náhodou
prechádzali okolo miesta,
kde lakomý muž spieval
a pýšil sa koláčmi,
ktoré mal.
Boh sa teda cítil
veľmi nahnevaný.
Vlastne nebol
veľmi nahnevaný,
ale cítil, že tento človek
je neuveriteľne hnusný.
Ako sa môže
porovnávať s bohmi,
keď nemá nič,
ani len otvorené srdce,
ani veľké srdce
v porovnaní s bohmi?
Vlastne bohovia
by neboli takí pyšní.
Ale musíte rozumieť,
že bohovia v Nebi
si zaslúžili svoje
pozície zásluhami,
v priebehu mnoho, mnoho
stoviek tisícov rokov
robenia dobrých skutkov
alebo nejakým neuveriteľným
dobročinným skutkom,
preto nie sú obyčajní.
Sú ohromní, ohromní,
svojím vlastným spôsobom.
A teraz úplne obyčajný
človek, ktorý neurobil
nič dobrého,
a je taký lakomý,
sa chce porovnávať s bohmi,
to je veľmi urážlivé
a veľmi nevedomé.
Tieto veci sú pravda.
Niekedy preklíname
bohov a všetko,
a možno to oni počuli
a potom, keď prídeme

domov, máme problémy,
alebo možno máme problémy
priamo tam a nevieme,
čo sa deje, pretože
nedokážeme bohov vidieť.
Takže,
čo sa tu stalo.
Ten boh cítil,
že tento človek by si zaslúžil
zopár lekcií,
a tak premýšľal, čo urobiť.
Ach! Napadlo ho.
Napadlo ho, čo urobiť.
Pretože tento lakomý muž
bol opitý a spieval.
Teraz bol unavený
a zaspal niekde na tráve.
Takže tento boh,
ten, o ktorom povedal,
že sa s ním nemôže rovnať,
ten boh sa zjavil.
Premenil sám seba
na tohto lakomca,
presne rovnakého,
rovnaké šaty, hlas,
rovnaká tvár –
všetko úplne rovnaké.
Premenil sám seba
a potom išiel rovno
do domu toho lakomca,
zhromaždil všetkých ľudí
v dome,
vrátane jeho matky,
ženy, detí atď.
Predstierajúc,
že je majiteľ,
ten lakomec,
a všetkých si zavolať.
Keď si
a povedal svojej matke:
„Je mi veľmi ľúto.
Ospravedlňujem sa,
pretože doteraz
som bol posadnutý
duchom lakomstva,
preto som sa k tebe
nesprával dobre.
Nedával som ti dostatok
šiat, nedával som ti
dobré veci na jedenie,

nevenoval som ti
dostatok synovskej opatery.
Odpusť mi prosím.“
A potom povedal svojej žene:
„Ach! Kúpim ti viac šiat.
Kúpim ti viac ozdôb.
Dám ti viac peňazí
na mňanie, viac topánok,
viac krásnych klobúkov
a viac kozmetiky
a mejkapu.
Všetko, čo len chceš.“
A potom povedal ľuďom,
čo sa mu starali domácnosť
a všetkým tým,
ktorí pre neho pracovali:
„Od dnes
zvyšujem vašu odmenu.
Boli ste veľmi
počestní služobníci,
zaslúžite si väčšiu
úctu a lepšie zaobchádzanie.
Môžete odpočívať,
kedykoľvek chcete,
jesť, čo chcete
a zvyšujem vašu odmenu
na takú, ako majú
manažéri v supermarkete.“
Takže všetci boli šťastní.
„Hurá!“
Zobral všetko jedlo
zo skladu, všetok hodváb
všetko zlato a peniaze,
zo skladu, všetok hodváb
všetko zlato a peniaze,
a rozdelil to medzi
svoju matku, ženu,
domovníkov, služobníkov,
deti, atď.
a všetci boli šťastní.
A urobili veľkú
slávnosť, vítali ho,
chválili ho,
pozvali všetkých susedov,
jedli celý deň.
Sedeli spoločne
a boli šťastní.
A potom ten muž,
boh, ktorý predstieral,
že je tým lakomcom,

povedal svojej matke
a ľuďom v domácnosti:
„Ale viete čo?
Ten duch, ktorý je veľmi
lakomý, je stále nažive.
Rozhodol som sa,
že sa ho zbavím
ale mohol by sa
znovu vrátiť späť.
Takže vždy,
keď uvidíte prísť domov
iného človeka,
ktorý vyzerá presne ako ja,
musíte mi pomôcť,
ochrániť ma
a vyhodit' ho von z domu.
Ináč príde
a znovu ma ovládne a potom
sa na vás znovu budem
zlý a lakomý.“
Takže všetci zakričali:
„Hurá! Samozrejme,
že ťa budeme podporovať.“
Skutočný Lu-Chi
sa prebudil zo svojho sna,
šťastia a opitosti
a vliekol sa domov.
Dvere boli zatvorené.
Nikto mu ich neotvoril.
Všetci boli zamestnaní
oslavou.
Nakričal veľmi hlasno,
no nikto neotvoril,
a tak preliezol dnu.
Nemohol dvere vylomiť,
pretože boli veľmi pevné.
Urobil ich,
aby ochránil svoj majetok.
Chvíľu teda búchal,
zranil sa a potom
preliezol a vošiel dnu.
Potom zbadal nejakého
muža, ako sedí s jeho
ženou, matkou,
synmi a dcérami,
ľuďmi z domácnosti,
ktorý vyzeral
presne ako on,
ale mal oblečené skvelé šaty,
ktoré by sa ani on sám

neodvážil nosiť.
Povedal teda: „Kto ... kto
... kto si?
Kto!?“
Bol taký vystrašený
a šokovaný,
že nedokázal ani hovoriť.
Ten boh povedal Lu-Chiovi:
„Kto si ty?“
Obaja možno diskutovali
„Ktorý som ja?“
a podobne.
Lu-Chi povedal:
„Si smiešny!
Ja som vlastníkom
tohto domu!
Vypadni z môjho domu!“
A falošný Lu-Chi
povedal: „Matka! Žena!
Viete, že toto je ten
zlý duch, ten lakomý,
ktorý ma ovládal.
Vyhod'te ho prosím von.“
Všetci teda prišli s veľkými
palicami, boxerskými
rukavicami a vyboxovali ho
von z domu.
Bol taký čierny a modrý,
a dobitý vo svojom srdci,
keď vlastná matka, žena
a ľudia z domácnosti
sa k nemu správali takto.
Nariekal
a chytal sa za hlavu,
zranenú hlavu
a bol ranený v srdci.
Išiel všade
a všetkým povedal
o svojej biede,
každému povedal,
aby mu pomohol vyhodit' ho.
Ale nikto mu
nechcel pomôcť,
pretože predtým nemal
žiadnych priateľov.
Obával sa,
že by ľudia prišli
do jeho domu,
jedli by z jeho vecí,
preto nikdy nemal priateľov.

Nikdy ho ani nikto
nepozval,
pretože sa obával,
že by to musel oplatiť,
preto sa nikto neobťažoval.
Medzitým
falošný Lu-Chi
zažíval skvelý čas.
Všetky veci zo skladu
vytiahol von,
pozval všetkých susedov,
všetkých okoloidúcich,
a len si užíval skvelý čas.
Každému sa to veľmi páčilo.
A potom všetkým povedal,
aby zavreli svoje dvere
a strážili svoj dom,
aby ten lakomý duch
nemohol prísť
a otravovať ich.
Preto nikto neotvoril domy,
Preto nikto neotvoril dom
tomu lakomému milionárovi
a on nemal vôbec nikoho.
Takže tak to bolo.
Nakoniec ten človek
išiel za kráľom.
Všetci ho len odmietali,
vráťanie jeho ženy, detí,
a bol taký zranený.
Nikto mu nepomohol,
preto išiel za kráľom.
Keď ale chce ísť za kráľom,
musí najskôr priniesť dar.
On nemal vôbec žiaden dar,
pretože dvere jeho domu
boli zamknuté
a nikto ho nechcel,
takže nevedel, čo robiť.
Udieral sa do hrude
a podobne.
Bol tam jeden starý muž,
ktorý ho spoznal,
ktorý nevedel,
čo sa to deje,
ale bolo mu ho ľúto,
a tak mu požičal nejaké dary,
aby mohol ísť za kráľom.
Keď ale prišiel
na kráľovský dvor,

falošný Lu-Chi
použil svoju magickú moc
a premenil tie dary
na suchú trávu.
Takže Lu-Chi mal kvôli
nemu ešte viac problémov.
Stál tam, chvel sa
a nemohol vysloviť
ani jedno slovo, pretože
bol taký vystrašený.
Je to veľmi veľký hriech,
keď klamete kráľovi.
Rozumiete?
Prídete okamžite o hlavu.
Takže nedokázal
povedať ani slovo
a len sa tam triasol.
Keď kráľ uvidel
takú situáciu,
bolo mu ho ľúto.
Pomyslel si, že to musí
byť niečo veľmi vážne,
pretože nikto by sa
neodvážil takto klamať,
vysmievať sa kráľovi
a robiť také veci.
Preto povedal:
„Dobre. Hovor.
Je to v poriadku.“
Možno to bol dobrý kráľ.
Keď žil Budha,
mnoho kráľov za ním
prichádzalo naučiť sa
niečo od neho,
preto mnohí králi
sa stali dobrými kráľmi.
Možno to bolo tak.
V Indii je v súčasnosti
stále veľa kráľov.
Viete, rôzne štáty,
každý štát má kráľa
a centrálnne majú
jednu hlavu štátu.
Ale každý malý štát
má tiež nejakého kráľa.
Stále ich majú.
Volajú ich rádža, kráľ.
Preto veľkých praktikujúcich,
akým je skutočný žijúci
Majster, volajú Maharádža.

„Maharádža“
znamená veľký kráľ.
„Rádža“ je kráľ
a „maha“ je veľký,
to znamená kráľ kráľov.